

πελιδνωμα, τό, κηλίδ, πελιδνή, «μελανάδα», Σχολ. Θεοκρ. 5. 99, Σουίδ. εν λ. ὁπώπια.
πελιδνωσις, ἡ, = πελιδνωσις, «μελάνισμα», Ἄρστ. Ὁε. Νουσι.
 Θεραπ. 1, 8.
πέλιχα, πέλυξ, ἰδέ εν λ. πέλλα.
πελιδομα, παθ., = πελαίνομαι, Ἰππ. Ἄγμ. 760, Ἄριστ. Προβλ. 8. 1.
πελιός, ὁ, ὄν, (πελός, πελλός), κυρίως ἐπὶ μερῶν τοῦ σώματος προσαβόντων χρώμα μελανὸν ἐνεκα συσσωρευσεως αιματος ἐκ διαρραγέντων αιματικῶν ἀγγείων, ὑπομείας, μελανοκίτρινος, βλεφαρον πελιδν Ἰππ. Προγν. 37. 29, πελιδν δὲ τὸ στῆθος Διημ. 1157. 6· καθόλου, μέλας, μαύρος Νικ. Θ. 279. (Κατὰ τὸν τόνισμὸν ὁμοιάζει πρὸς τὸ πολιδός, Ἄρκαδ. 41). — Κατὰ Φωτ.: «πελιοί: μέλανες» ὡχροί, πρβλ. Ἦσυχ.
πελιότης, ἡτος, ἡ, = πελιόδοτης, Ὁρειβάς. σ. 159 Matth.
πελιτνός, ἡ, ὄν, ἴδ. εν λ. πελιδνός.
πελλήνη, ἡ, ἴδε εν λ. πέλλα.
πελώμα, τό, = πελιδνωμα, Ἰππ. 181 εν τέλ., 396. 31, Ἄριστ. Προβλ. 9. 14.
πελώσις, ἡ, (πελώω) = πελιδνωσις, Λατ. livor, φλεβῶν Ἰππ. Ἄγμ. 759.
πέλλα, ἴων. πέλλη, ἡς, ἡ, «πέλλα ἀγγεῖον σκυροειδές, πυθμένα ἔχον πλατύτερον, εἰς δ' ἤμελον τὸ γάλα» Ἀθῆν. 495C, τοιοῦτον ἀγγεῖον νῦν ὀνομάζεται «καρδάρα», Λατ. mulctra, περιγλαγάς κατὰ πέλλας, περὶ τὰ γάλακτα ἐπιπληρωμένα γαλακτοδόχα ἀγγεῖα, Ἰλ. Η. 642, Θεοκρ. 1, 26 — ποτήριον, Ἰππῶνας 30· ὡσαύτως πελλίς, ἰδος, ἡ, ὁ αὐτ. 29, Νικ. Ἄλεξιφ. 77 Ἄωρ. κ. Διολ. πέλλικα, ἡ, Κρατῖνος ἐν Ὁρατίαις 5· ἰδὲ Φωτ., Ἦσυχ. Πολυδ. Γ', 78· πελλήνη, ἡ, Ἀκμάδ. 61, πρβλ. Κλείταρχον παρ' Ἀθῆν. 495C· πέλυξ, ὕκος, ὁ, Πολυδ. Γ', 105. (Πρβλ. Λατ. pelvis).

πελλαῖος, α, ον, = πελλός, Ἦσυχ., ὅστις ἔχει καὶ πελαίχνης, -χρός.
πελλανητήρ, ἡρος, ὁ, (πέλλα) ὁ ἀμείλων εἰς πέλλαν, φυλίην λεκάνην, Θεσσαλ. λέξις ἀντὶ ἀμοιολεύς, Ἦσυχ. πελληνητήρ, Κλείταρχος παρ' Ἀθῆν. 495E.
πελλάς, ἄ. ὁ, (πελλάς) πρεσβύτερος, γέρον, Ἄρκαδ. 22, Ἦσυχ. πελλίς, ἰδος, ἡ, ἰδέ εν λέξει πέλλα.
πελλο-ράφος, ον, (πέλλα, ράπτω) ὁ συρράπτων δέρματα, Γλωσσ.

πελλός, ἡ, ὄν, ἰδέ εν λ. πελός.
πέλλυτρα, τά, = ποδέτα, «καὶ ποδεία τοὺς ποσί τοῖσι πύλοις Κριτίας, ἀπὲρ Δισχύλος πέλλυτρα καλεῖ», πέλυτρ' ἔχουσιν εὐθέτοις ἐν Ἀρβύλιας Πολυδ. Β', 196. Ζ', 91 (Δισχύλ. Ἄποσπ. 2249), Γ', 50. Ἀυτὴ εἶναι ἡ λέξις ἡ ὑποκρυπτομένη ἐν ταῖς γλώσσαις τοῦ Ἦσυχ. πελλυταί, πέλλυτα, πελλύτεια, πελλασταί. — Καθ' Ἦσυχ.: «πέλλυτρα» οἱ δεσμοὶ οἱ περὶ τὰ σφυρὰ καὶ τοὺς ἀστραγάλους τῶν δρομέων περιελισσόμενοι, εἰς τὸ μὴ ἐκστραφῆναι». —
πέλημα, τό, τὸ ὑποκάτω τοῦ ποδὸς μέρος, ἡ «πατοῦνα», Διημ. π. Ζ. 14. 3, Ἄρστ. ἰδ. 4. 24, 5. 81: τὰ π. τῶν δακτύλων Ἄλεξ. Ἄρπ. Προβλ. 1. 46· ἐπὶ καμήλων, Ἠρωιδαν. 4. 15. 2) τὸ κάτω δέρμα τοῦ ὑποδάματος, «πατοῦνα», Ἰππ. Μογλ. 858, Πολυδ. 12. 6, 4, πρβλ. Νικ. παρ' Ἀθῆν. 370A. III. ἡ κόνιστρα ἡ ἢ πλατεῖα τοῦ ἱπποδρομίου ἡ τῶ ἀμφιθέατρον, Λεόντ. Κύρη. 1716B, Χρον. Παρ. 208, Μαχλ. 175. 10. (Ἡ ἐτυμολογία ἀμφίβολος).
πελμαῖτίζω, ζέω τὸ πέλημα τοῦ ποδός, Ἔτυμ. Χειρῶν. Ἠανη. παρὰ τῶ Sturz εἰς Ἔτυμολ. Μέγ. εν λ. πέλημα.
πελμαῖτώδης, ες, (εἶδος) ὁμοῖος πρὸς τὸ πέλημα τοῦ ποδός, Γλωσσ.

πέλομαι, ἴδε πέλω.
Πελοποννησος, ἡ, ἀντὶ Πέλοπος νῆσος, ὡς καὶ νῦν, Ὁμ. Ἰγν. εἰς Ἀπόλλ. 250. 290, Ἐριππος ἐν Ἱοίραις 3, κλ. — οἱ Πελοποννησίοι, Ἠρόδ. κλ. ἐπιθ., ὁ Πελοποννησιακός πόλεμος Στράβ. 600, Διόδ. (ὡσαύτως ὁ Πελοποννησῖος π. Πασ. 4. 6, 1) οὕτως τὰ Πελοποννησιακὰ Στράβ. 654 — Ἐπιρρ. Πελοποννησῖαστι γλαεῖν, λαλεῖν τινα διάλεκτον τῶν Πελοποννησίων, ὅπλ. Δωρισιτ., Θεοκρ. 15. 92.
πελόξ, ἡ πελλός, ἡ, ὄν, φαίρος, φαίχρους, μολυδδχρους, πελή μρκας Σαρ. Ἄποσπ. 122, Ἔναξ ἴδε Dind. (ed. 2.) πελή ὅς τις Θεοκρ. 5. 99· πελλός ἐρωδιός Ἄριστ. π. τὰ Ζ. Ἰστ. 9. 1, 23 π. σποδός Φοίνικος Ἄποσπ. 2. 23 Μεινεκε. (Πρβλ. πελ-ὄξ, πελ-ἰδνός, πολ-ὄξ, Πέλ-οψ, Πελ-ὄψ, και ἴσως Πελ-ασγός· Σανσκρ. pal-itas (cinus)· Λατ. pall-er, pull-us Ἄρχ. Γερμ. fal-o). — Καθ' Ἦσυχ.: «πέλλον» φαῖον χρώμα, ἐμπερές τῶ πέλιδωφ.
Πέλοψ, οσος, ὁ, (πελόξ, ὄψ) ὁ σκοτεινὴν ἔχων ὄψιν, μελαφὸς ὅς τοῦ Ταντάλου, ἐβδὼν ἐκ Λυδίας εἰς Πελοπόννησον ἡς καὶ ἀνετίβη ἡμέραν καὶ ἐξ αὐτοῦ ὀνομασθῆ Πελοπόννησος, Ἰλ. πελτάζω, (πέλτη) ὑπηρετῶ ὡς πελταστής ἦτοι ὀπλισμέ-

νος διὰ πέλτης, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ ὀπλιτεύω, Σεν. Ἀνάβ. 5. 8, 5, Πόροι 4. 52, Ἄπκ. Ἐμφυλ. 2. 70.
πελτάριον [ἄ], τό, ὑποκορ. τοῦ πέλτη, Καλλιε. παρ' Ἀθῆν. 200F, Δουκ. Διών. 1.
πελταστής, οὗ, ὁ, (πέλτάζω) στρατιώτης φέρων πέλτην ἦτοι ἀσπίδα ἐλαφράν, Λατ. cetratus, Εὐρ. Ρῆσ. 311, Θουκ. 2. 29, Λυσ. 153. 40, κτλ. Οἱ πελτασταὶ ἦσαν κατ' ἀρχὰς Θράκες μισθοφόροι καὶ κατεῖχον θέσιν μεταξύ τῶν ὀπλιτῶν καὶ τῶν φιλοῶν· συγχάνεις μνημονεῦνται μετὰ τῶν τοξοτῶν, οἷον Σεν. Κύρ. 2. 1, 5· ἐντεῦθεν οἱ πελτασταί, καθόλου ἐπὶ τῶν ἐλαφρῶς ὀπλισμένων στρατιωτῶν, levis armaturae milites, ἀπετέλεσαν δὲ κατὰ πρῶτον δύναμιν σπουδαίαν ἐν τῷ Ἑλληνικῷ στρατῷ ὑπὸ τὸν στρατηγὸν Ἱρικήρατη, ἰδέ Σεν. Ἑλλ. 4. 4. 16, καὶ 5. 12 κτῆ. Πρβλ. πέλτη.
πελταστικός, ἡ, ὄν, ὁ ἐμπειρὸς εἰς τὸ χειρίζεσθαι τὴν πέλτην ὡς ὁ πελταστής, Πλάτ. Θεαιτ. 165D· οἱ πελταστικοὶ ὁ αὐτ. ἐν Πρωτ. 350A — ἡ πελταστική (ἔτυμ. τέχνη), ἡ τέχνη ἡ δεξιότης τοῦ πελταστοῦ, ὁ αὐτ. ἐν Νοῦμ. 813D, 834A· τὸ -κόν-, -οἱ πελτασταὶ Σεν. Ἀνάβ. 7. 6, 29, κτλ. — Ὑπερβ. ἐπιρρ. πελταστικώτατα, λαμπρότατα, ὅπως κατὰ τὸν τρόπον τῶν πελταστῶν, ὁ αὐτ. ἐν Οἰκ. 21. 7.

πέλτη, ἡ, μικρὰ ἐλαφρὰ ἀσπίς ἀνευ ἔτους, γύρου, Λατ. pelta, cetra, πρῶτον ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Θραξῖν, Ἠρόδ. 7. 75, πρβλ. 89· Ὁρηκίας π. ἀναξ Εὐρ. Ἄλλκ. 498, πρβλ. Βάμη. 783, Ἄριστοφ. Λυσ. 563, κτλ. π. Ἑλληνικῆ Πλουτ. Πομπ. 35· περὶ τοῦ σχήματος αὐτῆς ὄρα Λεξικῶν τῶν Ἀρχαίων. εν λ. 2) σῶμα πελταστῶν Εὐρ. Ρῆσ. 410· περὶ ἀσπίς 1, 2, λόγχη III.
 3) κόμημα τι ἵππου, αὐθὶ 305. II. = παλῶν, κοντόξ, «κοντάρι», Σεν. Ἀνάβ. 1. 10, 12· ἐρμηνεύεται διὰ τῶν λέξεων δόρυ, ἀκόντιον ὑπὸ τοῦ Ἦσυχ., καὶ διὰ τοῦ λόγχη ὑπὸ τοῦ Σουίδ.

πέλτης, ου, ὁ, = κορακίνος· «ὁ δὲ ποτάμιος κορακίνος, ἐν πέλτην τινας καλοῦσιν, ὁ ἀπὸ τοῦ Νεῖλου» παρ' Ἀθῆν. 121A. — Καθ' Ἦσυχ.: «πέλτης» θράκιον ὄπλον, καὶ εἶδος ταρίχου.
πελτοφόρος, οἱ, ἀπεγράφουθ ἔμ πελτοφόρος (=εἰς τὸν πελτοφόρος) Ἐπιρρ. Ὀγχηστοῦ, L. et F. 4. 5. 7A. — Ὑπέρτω, Ἀθῆν. τ. Α', σ. 490-495. — Κωπῶν, αὐτόθι σ. 501. — Ἡ εἰς ας κατάληξ. τῆς λέξεως ταύτης εἶναι ὡς ἡ ἐν τοῖς ἐκ βιβλίων γνωστοῖς σαμφόρας, λευκοδόφας, κτλ. Ὅμοιον καὶ τὸ σταφυλοδόφρος ἐν CIG 1387-8, ἐξ ἐπιγραφῆς Σπάρτης. — Λέγεται καὶ παρ' ἡμῖν σήμερον ὁ βάθρακας, ὁ κότσυφας, ὁ κόκορας (= «κικίρρος» ὁ ἀλεκτρυών, ὁ μάγειρας, ὁ κἀπήλας, ὁ πόντικας, ὁ βούθουνας (= βόθουνος), ὁ λάγκρας (= «λάγκυρος» ὁ στεμφυλίαις οἶνος Ἦσυχ.), ὁ κἀκουρας καὶ ἄλλα τινα, ἐν οἷς ὅμως παρατηρητέα καὶ ἡ εἰσαφορὰ τοῦ τόνου, ὅτι δηλ. εἶναι πάντων ἐν τῇ προπαρρηγοῦσιν, ὡς εἰ ἦσαν ἐσχηματισμένα ἐκ τριτοκλίτων βάθραξ, πόντικς κτλ. κατὰ τὰ γνωστά, κόρακας, μύρμηγγας, ἀλόχτυρας εἰς τὴν κόραξ, μύρμηξ, ἀλέκτωρ, κτλ., τὸ δὲ νῦν μάρτυρας τὸ πάλαι καὶ μάρτυρ ἡ -ως, καὶ μάρτυρ-ρος, ἐκλίνοτο. Λέγουσι δὲ ἀπὸ ὀλίγων τιμῶν ἐτῶν οἱ παρ' ἡμῖν ἀμαθείς καὶ ἔμφορος ἀντὶ ἔφορος καὶ εὐζωνας ἀντὶ εὐζωνος ὥστε φαίνεται ὅτι, κατὰ φυσικὴν τινα τάσιν τῆς κοινῆς ἡμῶν γλώσσης τῆν εἰς ας κατάληξιν λαμβάνουσι μάλιστα τὰ εἰς τὴν προπαρρηγοῦσαν τῶν ὀνομάτων προσηγορικὰ ἄλλ' ὄχι βέβαια πάντα, διότι λέγομεν κοινῶς ἄγγελος, ἀνεμος, ἀνθρώπος, (ὁ) δάσκαλος, ἔλατος, ἐπιτροπος, ζάρκαδος, κίφαλος, μάνδαλος, πλάτανος, σκάθρατος, κτλ. Τίς δὲ ὁ λόγος, οἱ δὲ ταῦτα καὶ ἄλλα δὲν λήγουσιν εἰς ας, λανθάνει ἐμέ. — Τὸ δὲ τύφλακας ἡμῶν, τὸ μεθύστακας, τὸ κουτοῦλακας καὶ ἐτῆ ἄλλο τοιοῦτο, εἶναι βεβαίως μεγεθυντικά, ὡς καὶ τὸ κεφάλας. Ἐκ δὲ κυρίων ὀνομάτων τῶν εἰς ος τῆς ἀρχαίας γλώσσης τὸ Φέλιππος λέγεται σήμερον κοινῶς Φέλιππας, ἴσως καὶ κανὲν ἄλλο, Συναγωγῇ Δεῖ. Ἄθησ. Κουμανοῦδ.

πελτοφόρος, ον, (πέλτη) ὁ φέρων πέλτην, Ἄριστοφ. Πέλοπος 56 (εν Bgk. Lyr. σ. 658 κβ. γ'), ὁ π. = πελταστής, Σεν. Κύρ. 7. 1, 24, κτλ. π. ἱππεῖς, ἐλαφρῶς ὀπλισμένοι ἱππεῖς, Πολυδ. 3. 43, 2. ὡσαύτως πελτοφόρος, ὁ, Ἐπιρραφ. Βοιωτ. παρὰ τῶ Keil σ. 18.

πέλυξ, υκος, ὁ, ἴδε εν λ. πέλλα. II. εἶδος πελίκωξ Ἀθῆν. 392B, Ἐβδ. (Ἱερμ. ΚΙ'), 29). διακρίνεται ἀπὸ τοῦ πελίκωξ παρὰ Βαβρ. 64. 9· ἄλλ' ἀποδοκιμάζεται ὡς βάρβαρον ὑπὸ τοῦ Φωτ. ὑποκορ. πελύκιον, τό, Ἄρπ. Περιπλ. Ἐρυσθ. θαλ. σ. 4 καὶ 10.

Πέλυστιών, ὄνος, ὁ, ὄνομα μῆνός, Ἐπιρρ. Σάμου, Bul. d. Inst. di Roma, 1866, σ. 207.
πέλω καὶ **πέλομαι**, ἐν χρήσει μόνον κατ' ἴνευστ. καὶ παρτα. — ἐνεργ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν τῷ γ' ἐνικ. πέλει Ὁμ., Πίνδ., Τραγ., Πίεμπελ. παρὰ Στοβ. 79. 52· ὁ' ἐνικ. πέλεις Νόνν. Δ. 44. 193· γ' πληθ. πέλουσι Ἀνθ. Π. 7. 56, Ἄωρ. πέλουσι Πίνδ. Ο. 9. 171· — παρτα. πέλεν Ἰλ., Ἤο., Ἄριστοφ. Εἰρ. 1276 (ἔταμ.)· συγνεκομμ. μετ' αὐθῆς, ἔπλεν Ἰλ. Γ. 3, E. 729, M. 11, κτλ. σκα-